

Monique Velzeboer en Erna Rotteveel maken nieuwe kalender voor Liliane Fonds

Groot feest in Brazilië

Cauan en Luana.

MENSELIJK

Zes jongelingen die vorige week werden aangehouden voor inbraken in huizen van HOLLYWOOD-STERREN, waren geobsedeerd door beroemdheden. Dat meldt de politie van Los Angeles. De zes, vier tienermeisjes en twee jongemannen, werden niet alleen gedreven door winstbejag, maar ook door hun VERAFGODING van Hollywood-sterren. Het zestal wordt ervan verdacht te hebben ingebroken bij onder anderen Paris Hilton, Orlando Bloom, Lindsay Lohan en Audrina Patridge. In februari en augustus verdwenen bij Lohan en Patridge sieraden en kledingstukken ter waarde van zo'n 114.000 euro. In de villa van Paris Hilton werden juwelen gestolen ter waarde van ruim 1,3 miljoen euro.

Een oud-tekstschrijfster voor de show van David Letterman zegt dat ze het programma in de jaren tachtig mede verliet omdat vrouwelijke werknemers er aan hun carrière werkten door **SEKSUELE RELATIES** aan te gaan met hoger geplaatste mannen. Dat schrijft ze op de website van tijdschrift Vanity Fair. De vrouw, **NELL SCOVELL**, werkte nog geen jaar aan de show Late Night with David Letterman. Naar eigen zeggen gaf ze haar droombaan op, omdat ze er niet mee kon leven dat vrouwen promotie maakten in ruil voor seks. Talkshowhost Letterman gaf vorige maand in zijn programma toe dat hij seks had gehad met medewerksters.

De Ierse rockband **U2** treedt donderdag 5 november gratis op bij de Berlijnse Brandenburger Poort. De band wil zo de val van de **BERLIJNSE MUUR** herdenken. Maandag 9 november is het twintigste jaar geleden dat de muur viel, wat leidde tot de hereniging van Duitsland. Het optreden valt samen met de uitreiking van de MTV-awards, die dezelfde dag door de muziekzender worden verdeeld tijdens een gala in Berlijn. U2 is ook hier een van de genodigden. U2-manager Paul McGuinness zegt dat de Brandenburger Poort een opwindende plek is om te spelen, bijna exact twintig jaar nadat de Berlijnse Muur viel. FOTO AFP

„It's over, mijn werk is gedaan.” Met deze woorden nam NOS-presentator **GOVERT VAN BRAKEL** (59) gisteravond afscheid van de luisteraars van het 'Radio 1 Journaal'. Van Brakel presenteerde dit programma sinds 1995. Zijn collega's trakteerden hem op een lange compilatie vol radiofragmenten, gevolgd door applaus. „Aan de vele reacties is te merken dat mijn afscheid niet onopgemerkt is gebleven. En dat is fijn om te weten”, besloot Van Brakel zijn laatste uitzending. Zondag nam hij afscheid van 'NOS Langs de Lijn'. Dit sportprogramma presenteerde hij sinds 1991.

DAGELIJKS LEVEN DOOR PETER VAN STRAATEN

„ALS IK NOU HET GOEDKOOPSTE NEEM, EET JIJ DAN WAT JE LEKKER VINDT”

DOOR ANNET VAN ARSEEN

Heel lang hoefden Monique Velzeboer (Noordwijk) en Erna Rotteveel (Rijpwetering) niet na te denken over het thema voor de nieuwe kalender: **Feest**. Het Liliane Fonds bestaat in 2010 dertig jaar en dat moet gevierd. Fotografe en artdirector vonden inspiratie in Brazilië. Ze bezochten revalidatiecentrum Casa da Criança in de stad Campinas.

Feest is de achtste kalender op rij die Monique en Erna samen met hun derde vaste reisgezel - columnist **Wieke Biesheuvel** - maken voor het Liliane Fonds. Eerder was het team van de Monique Velzeboer Foundation in Ruanda (kalender van 2004), Bangladesh en Nepal (2005), Peru (2006), Kenia (2007), India (2008) en Ghana (2009). Vele tientallen jongens en meisjes, allemaal Liliane Fonds kinderen, zijn in al die jaren geportretteerd.

Uit Campinas staan Rafaela, Danielle, Luana, Vinicius, Kauana, Carlos, Cauan, João, Zéca, Anderson, Laura, Daniel en Jessica op de foto. Ze hebben allemaal een of meer handicaps. Maar op de feestfoto's van Monique valt dat niet op: je ziet eerst en vooral het kind. En pas in tweede instantie zie je de rolstoel, het looprekje of de kruk.

En soms zie je helemaal niet dat er iets mis is. Over João (5) schrijft **Wieke Biesheuvel**: „Als je hem de Pagode ziet dansen, is het moeilijk te geloven dat hij niet kon lopen toen hij in Casa da Criança kwam. Zijn fysiotherapeuten noemen hem liefkozend Pagodeiro. Na een operatie waarbij zijn beenspieren werden verlengd, oefende João zich in het zweet op de loopbrug. Hij is voor niets bang, dus ook niet om te vallen. João vliegt graag en maakt zijn vliegers zelf. Omdat hij zo veel kan en alles zelf doet, ziet zijn moeder de toekomst optimistisch in.”

Monique Velzeboer zet zich al jaren in voor het Liliane Fonds en is een van de ambassadeurs van de organisatie. In een 'vorig leven' maakte ze furor als shorttrack schaatsster en won ze zelfs Olympische medailles. Maar na een trainingsongeluk in de jaren negentig, waarbij ze een hoge dwarslaesie opliep, zit ze in een rolstoel. Na jarenlange revalidatie werd ze fotograaf, voor haar de vervulling van een kinderwens. Die revalidatie, weet ze als geen ander, is vreselijk belangrijk.

Schaatsbond

Toen ze in 2002 samen met de schaatsbond een kalender maakte van schaatsers, waarvan de opbrengst voor het Liliane Fonds bestemd was, was de keuze snel gemaakt. Monique Velzeboer wilde zich vaker inzetten voor het fonds dat in ontwikkelingslanden directe, kleinschalige hulp op maat biedt aan kinderen met een handicap en ervoor zorgt dat zij kunnen revalideren en een zelfstandig bestaan opbouwen. Samen met jeugdvriendin Erna Rotteveel richtte ze de Monique Velzeboer Foundation op en vanaf dat moment ging ze elk jaar op reis, om de kinderen van het Lilia-

Daniele Santos

Van links naar rechts: Zéca, Luana, Erna Rotteveel, Wieke Biesheuvel en Monique Velzeboer. FOTO'S MONIQUE VELZEBOER

ne Fonds op hun mooiste te fotograferen.

Brazilië was toch weer helemaal anders dan alle andere bestemmingen waar ze zijn geweest, vinden beiden. „Het klassenverschil tussen arm en rijk was ontzettend groot”, zegt Erna. „Aan de ene kant zagen we rijkdommen en een moderne samenleving. Aan de andere kant stuitte we op enorme armoede, in de sloppenwijken.” Monique: „Het is armoede van een andere soort dan wat we al kennen.” Ze noemen de enorme aantallen mensen opengepakt in achterstandswijken, de misdaad, de drugsproblematiek: geen makkelijk-

ke omgeving om als kind in op te groeien.

Het is een tijdovende liefhebberij: de kalenders die Monique en Erna maken voor het Liliane Fonds. Het echte werk begint pas na terugkomst, als de foto's moeten worden uitgezocht, de vormgeving moet worden gedaan, de teksten geschreven, de afspraken moeten worden gemaakt met de drukker en nog veel meer. Soms hebben ze er bijna slapeloze nachten van. Maar van ophouden willen de twee vriendinnen niet weten: het volgende reisdoel, voor de kalender in 2011, is al weer uitgezocht: Ethiopië. Monique: „Vorig jaar hadden we een recordopbrengst, 150.000 euro.” Erna: „Dat werd door de postcodeloterij nog eens verdubbeld, naar 300.000 euro. Daarmee

kan het Liliane Fonds 2300 kinderen helpen. Dat is alle inspanningen meer dan waard.”

Kalenders van de Monique Velzeboer Foundation, en ook kerstkaarten, zijn te bestellen via de website: www.moniquevelzeboer-foundation.nl.

De kleine Zéca.

Jeffrey Oud zingt voor Beautiful People

DOOR RICHARD WALRAVEN

In de studio wordt hard gewerkt. **Jeffrey Oud** probeert zich, samen met celliste **Saskia Plagge** en pianist **Pieter Straatman**, een bijzondere versie van het nummer 'Beautiful People' eigen te maken. Zondag verzorgt het drietal een koninklijk optreden in Dubai.

Het is even wat anders. Oud is vooral bekend van de feestmuziek. Zong afgelopen weekende voor 12.000 bezoekers op het Mega Piratenfeest in Amsterdam. Had een hitje met een lied dat eigenlijk voor de Volendamse kermis was bedoeld. En inmiddels timmert de zanger, die Volendam onlangs als woonplaats inruilde voor Andijk, aan de weg met de Noord-Hollandse rockband Koning.

Heel andere muziek dan het ingetogen en gevoelige 'Beautiful People'. Heel wat anders dan de samenwerking met de Haarlemse celliste Plagge. En vooral een heel ander publiek dan de Hollandse meezingers van het piratenfeest. Zondag treedt hij onder meer op voor een belangrijk lid uit het vestenhuys van Dubai. „Hare koninklijke hoogheid Prinses Haya Bint Al Hussein, vrouw van zijn koninklijke hoogheid Sheikh Mo-

Jeffrey Oud treedt zondag samen met celliste Saskia Plagge en pianist Pieter Straatman op voor koninklijk publiek. FOTO THEO GROOT

ammed Bin Rashid al Maktoum, vice-president en eerste minister van de VAF, leider van Dubai. Dat

is inderdaad een hele mond vol, maar ik heb begrepen dat haar naam alleen helemaal volledig en

op deze manier mag worden uitgesproken. Je kunt haar positie wel een beetje vergelijken met die

van onze Máxima. Er is aangekondigd dat ook leden van het Belgische, Deense en Nederlandse koninklijk huis aanwezig zijn.”

Al dat hoge bezoek komt naar Dubai voor de nieuwe expositie van de Beautiful People Art Club, een project waarbij kunstenaars met een verstandelijke handicap worden gesteund. De kunstwerken worden ook afgebeeld op serviesgoed en koffiematomen met 'eerlijke koffie' uit Costa Rica.”

Als feestzanger treedt Oud jaarlijks op tijdens het Oranjebal in Dubai. „Gewoon lekker Nederlandstalig.” Blijkbaar maakte hij zoveel indruk dat hij werd gevraagd terug te komen met een bijzondere versie van 'Beautiful People'. „Dat is natuurlijk een hele eer. Pieter, mijn pianist en producent, heeft een nieuw arrangement gemaakt en Saskia gevraagd. Het is heel wat anders dan wat je van mij gewend bent, maar toch prachtig om te mogen doen. Ik ben echt vereerd. Zo'n verzoek kun je niet weigeren.”

Zie voor videoverslag onze website

Machteloos

Het leven wordt er niet overzichtelijker op. Neem nou de krik, die ik uit een nog nooit geopend luikje in de kofferruimte van mijn auto haal. Het ding - formaat rookpotje met een paar vreemde uitstulpingen - lijkt onmogelijk in staat een voertuig van 2000 kilo ook maar een centimeter van de grond te krijgen. En als ik ook nog bij de eerste zin van de gebruiksaanwijzing de draad kwijtstraak - 'Place Jack at proper jacking location' - hak ik, na een paar keer schichtig om me heen te hebben gekeken, de knoop door. Alleen de buurvrouw die met haar bezem de bladeren van de stoep veegt, ziet hoe ik mijn fietspomp op het ventiel van de lekke band van mijn auto aansluit. Vrouwen vinden daar niks vreemds aan.

Voor iemand met twee linkerhanden vormen de kleinste tegenslagen in het leven onoverkomelijke hinderpalen. Al weken rijd ik rond met een retervoorbond die eerst langzaam, maar geleidelijk aan steeds sneller leegloopt. Eerst duurde het een week na het op spanning brengen (2,4 bar) voordat ik weer langs het gele kastje met 'lucht' van de benzinepomp moest. Toen drie dagen. En afgelopen nacht is mijn auto in één keer helemaal scheef gezakt op een band die met een zelige dikke rimpel onderuit de velg stulpt.

Wat nu te doen? De krik pakken, auto omhoog brengen, wiel wisselen. Dat lijkt het meest voor de hand liggende scenario. Maar sinds mijn eerste traumatische er-

varing met dit klusje, begin ik daar liever niet aan. Het was in de tijd dat ik werkte als medewerker van een sportredactie en er elke zondag op uit moest om ergens in de provincie een voetbalwedstrijd in de kelder van de onderbond te verslaan. Daartoe verplaatste ik me in een, voor vijfhonderd gulden aangeschafte, rode eend met gele wielpoppen en meer mankementen dan ik in de bijna zeventigjarige woorden van dit stukje kwijt kan. Maar op een kwade zondagochtend kwam daar ook een lekke band bij. In het bevindelijke deel van ons oude dorp zette ik de wagen op de krik - om tijd te winnen laat ik alle moeizame voorbereidingen maar even achterwege - pompte het wagentje omhoog, haalde het gemankeerde wiel eraf en herinner - de me pas dat ook mijn handrem al maanden kapot was toen het eendje met een klap van de krik gleden en op de velg terecht kwam.

Terwijl ik moeizaam mijn linkerbeen onder het chassis vandaan trok, ging het raam van mijn Gereformeerde Bonds-buurman open en klonk zijn, op de dag des Heren altijd wat slepende, klaaglijke stem: 'Van der Plas, weet je wel dat het zondag is?'

Op praktijkavonden van de Bond tegen het Vloeken wordt mijn reactie nog wel eens als afschrikwekkend voorbeeld aangehaald.

(De kapotte handrem van de eend bracht mij - maar dit terzijde - ook nog een keer in problemen bij een alcoholcontrole. Opgelucht dat ik dit keer geen druppel had gedronken zette ik het blaaspomp-

je tegen de lippen, bolde mijn wangen, kneep mijn ogen toe en blies zo hard dat mijn autootje twee meter vooruit rolde en met het achterwiel tot stilstand kwam tegen de gepoetste schoenen van meneer agent. De blaastest was negatief, maar ik kreeg een bekeuring van 45 gulden voor de kapotte handrem.)

Zelf sta ik er ook van versteld hoe snel ik met mijn fietspomp bijna anderhalve bar in de tractorbanden van mijn Suv krijg, waarmee ik - heel voorzichtig op de verkeersdrempels - naar de dichtstbijzijnde vestiging van de Kwik-Fit rijd. Er is een mevrouw voor me die een lampje van haar remlicht wil laten vervangen. Ook een heel gedoe, tegenwoordig, maar een fluitje van een cent voor de receptie-nist, die met een grote schroevendraaier - 'Gaaf u maar even aan de kant, mevrouw' - het rode plastic kapje van haar verlichtingsstrip te lijf gaat. De ene schroef gaat er gemakkelijk uit, bij de andere draait hij - met een steeds roder aanlopend hoofd - de blaren op zijn handpalm.

'Sorry mevrouw, die moet worden uitgeboord, dat doen we hier liever niet.'

Daarna ontmoeten onze blikken elkaar. Even zijn we één in onze machteloosheid, de Kwik-Fit-receptie-nist en ik.

www.dickvanderplas.nl

DICK VAN DER PLAS